

Явление II.

Иванчо и баща му.

Бащата: Що правишъ синко? учишъ ли се? — Браво!

Задавкитѣ си какъ редишъ?

Можа ли всички да рѣшишъ?

Въ тетрадкитѣ си всичко ли написа? *(сѣда)*.

Кажи ми, що научи днесъ?

Научили какъвъ билъ Кресъ?

Но ти ми нищо, синко, не говоришъ?

И виждашъ ми се нажаленъ,

Кажи, отъ що си ускърбенъ?

Иванчо: Не съмъ азъ, тате, ускърбенъ отъ тебе,
Нито отъ мама.

Бащата: Отъ кого, мое дѣте?

Иванчо: Отъ никого!

Бащата: А плачешъ! Какъ тѣй? Я кажи по-скоро!

Защото никаква тѣга

Азъ не желямъ у дома.

Уроцитѣ ли тежки ти се видѣтъ,

Или си боленъ, сине мой?

Кажи, отъ нищо се не бой!

За тебе, знаешъ, всичко азъ намирамъ:

Обуща, дрѣхи, новъ калпакъ

Дали не искашъ нѣщо пакъ? —

Азъ ще ти купѣ.

Иванчо: Нѣмамъ нужда, тате,

Отъ нищо. Боленъ азъ не съмъ,

Но и доволенъ пѣкъ не съмъ.

Благодарѣ ви на тебе и на мама,

Че сте се грижили за менъ

Толкозъ години — до тозъ день:

Но азъ не искамъ вече да живѣмъ

При васъ и въ родния си градъ.

По-бихъ склонилъ да бѣдѣ гадъ,

Но не й да учѣ нѣкаква си китга —

Граматака, четмо, писмо,

Въ които нѣма нищичко добро!